

nuværende Ordning, den har vi haft i flere Aar, og det kan saaledes ikke siges, at det foreliggende Forslags Gennemførelse vilde volde Skade paa det rent økonomiske Omraade. Netop Tiden i Øjeblikket forekommer mig meget gunstig til Lovforslagets Gennemførelse. Vi har ikke Brug for mere Arbejde, vi har tilstrækkelig Arbejdskraft. Hvis man med nogen virkelig Begrundelse i Forholdene nu skulde nægte at gaa med til at lovgive paa dette Omraade, saa skulde det være med den Begrundelse, at vi havde saa meget Arbejde her i Landet, at vi ikke var i Stand til at udføre det. Dette vilde jeg sige var et meget vægtigt Argument til Trods for, at man dog havde den Udvej, som Lovforslaget giver Ret til at gribe til, at benytte Overarbejde. Men saaledes er Forholdet ikke. Vi er inde i en Periode, hvor vi har mere end rigelig Arbejdskraft, hvor endogsaa flere Tusinde ingen Beskæftigelse kan finde, og saa vil man bruge den Situation, som skabes ved, at 83 000—84 000 Medborgere ikke er i Stand til at skaffe sig Udkommet til deres egen Eksistens, mod Arbejderklassen! Det forekommer mig ikke at være rigtigt, det forekommer mig ikke at være en Rigsdags værdigt.

Det ærede Medlem Hr. Stengaard-Kirkegaard sagde, at vi ogsaa af den Grund ikke kunde gaa med til en saadan Lov, at vi maatte have Købeevnen ned; Forholdene udviklede sig saaledes, at det var en Nødvendighed. Jeg tror ikke, at vi skal blande os i dette. Jeg tror, der findes Faktorer i Samfundet, som er i Stand til at klare den Opgave, uden at Rigsdagen behøver at blande sig deri. — Det ærede Medlem sluttede med at sige, at man kunde henvise Sagen til et Udvalg, saa kunde vi dér se paa den. Jeg var Medlem af det af det høje Ting i sin Tid nedsatte Udvalg, og jeg var til Stede ved et Møde i dette Udvalg. Vi valgte det ærede Medlem til Formand, og jeg forhørte mig, om ikke dette var en Sag, der skulde gøres hurtig færdig. Jeg fik at vide, at jeg snart skulde faa Meddelelse derom, men jeg har ikke faaet nogen Meddelelse endnu. Antagelig kommer det til at gaa paa samme Maade denne Gang, at det ærede Medlem bliver Formand for Udvalget, og saa gaar det ellers som forrige Gang. Men saa var det rigtigere, om Flertalspartierne her i Dag sagde til Arbejderne: Vi nægter Lovforslaget Overgang til anden Behandling. Saa ved man da i hvert Fald, hvad man har at rette sig efter. Det mod-

satte forekommer mig at være en Slags Begravelse af selve Sagen, som alligevel faar den samme Betydning, som om den blev pure afvist her. I 32 Aar har vi her i Landet, ligesom man har i andre Lande, kæmpet for at opnaa en Begrænsning af Arbejdstiden, og der har været sat meget Arbejde ind paa at opnaa dette. Jeg havde virkelig det Indtryk ved de store Forhandlinger i 1919, at Organisationerne her i Landet slog fast, at den 8 Timers Arbejdsdag var gennemført, og at der aldrig vilde blive Tale om at ophæve den igen. Efter Udtalelser, der faldt fra nu afdøde Direktør Hauberg, en Mand, hvis Ord vi alle sammen stolede paa, skulde denne Overenskomst opfattes saaledes. Hvis ikke, vilde vi have forlangt, at Rigsdagen skulde godkende 8 Timers Arbejdsdagen. Noget saadant skete i mange Lande; ikke blot i Lande, hvor Socialdemokratiet har nævneværdig Indflydelse, men ogsaa i saadanne Lande, hvor de Konservative havde det langt overvejende Flertal, vedtog man en Lov om 8 Timers Arbejdsdagen.

Naar man nu opfatter det saaledes, at man skal gaa imod dette, fordi man er Venstremand eller Konservativ, maa jeg sige, at den Tanke, som gjorde sig gældende over hele Verden i 1919, var den, at en Arbejdstid paa 8 Timer kom vi ikke udenom, den maatte respekteres i alle Lande. Hvis nu ikke Stillingen havde været den, at Overenskomsten var opsagt, og der saaledes var Mulighed for at faa en meget stor Kamp paa dette Omraade, saa tror jeg ikke, Sagen var blevet rejst af mit Parti. 8 Timers Arbejdsdagen er nemlig gennemført her i Landet i Praksis i de Virksomheder, her omtales, og derfor havde der ikke været saa stor Grund, som der f. Eks. var i 1919, hvor man sikkert havde kunnet faa den gennemført lige saa let her i Landet som i en Række andre Lande.

Jeg vil derfor henstille til Flertalspartierne at give os bestemt Besked. Vil man kun henlægge Sagen i et Udvalg, saa foretrækker jeg i Dag at faa klar Besked om, at man overhovedet slet ikke vil have med Sagen at gøre. Det forekommer mig, at man skylder de Masser af Mennesker, som her snart skal til at tage Standpunkt til Sagen, at lade dem vide, hvor man er henne paa det Omraade.

Til Slut vil jeg gerne sige til det høje Tings Medlemmer, at i Løbet af en 14 Dages Tid faar Sagen sin Afgørelse paa Arbejdsmarken. Det ser unægtelig ud, som om man denne Gang har meget Hast-